Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 27 квітня 2010 року № 16 (336)

ЗВЕРНЕННЯ

Конгресу Українських Націоналістів до депутатів Верховної Ради України

(прийнято напередодні ратифікації у Верховній Раді харківських угод)

Шановні народні депутати!

За короткий час перебування Віктора Януковича та його команди при владі відбулася нечувана "здача" національних інтересів України.

Так, 21 квітня у Харкові під час зустрічі з президентом Росії Медведєвим президент України Віктор Янукович підписав угоду про пролонгацію перебування Чорноморського флоту РФ на території України на 25 років.

Ця угода є грубим порушенням Конституції України, оскільки подібні рішення можуть прийматися виключно за результатами всенародного референдуму.

Продовження терміну перебування ЧФ РФ у Криму перекреслює перспективу інтеграції України до ЄС та НАТО і несе загрозу втрати української державності. Військові формування російського флоту є джерелом політичної нестабільності в нашій державі. В час, коли ціна російського газу для України значно перевищує світову, а плата за транзит газу українською територією в декілька разів нижча, ніж у Європі, Україна на пільгових умовах утримує ЧФ, щорічно втрачаючи сотні мільйонів доларів.

Конгрес Українських Націоналістів переконаний, що дана угода є цинічною зрадою національних інтересів України. Газовий контракт є лише формальним приводом для здачі всіх стратегічних об'єктів України. Адже не секрет, що влада планує віддати під контроль Росії авіабудування, атомну енергетику, підземні сховища газу та інші провідні галузі української економіки.

Такі кроки президента Віктора Януковича суперечать присязі Президента України та створюють підстави для початку процедури імпічменту.

Дії нинішньої влади засвідчують її несамостійність та нездатність захищати національні інтереси країни. Зводяться нанівець досягнення України за часів президентства Віктора Ющенка в гуманітарній сфері, відродженні української історії, вшануванні жертв голодоморів та репресій. Йде злочинний наступ на освіту, культуру та свободу слова.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до депутатів Верховної Ради із закликом не ратифікувати угоду про продовження перебування ЧФ РФ в Україні.

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу Українських Націоналістів

ГРОМАДСЬКИЙ СУД НАД КОМУНІЗМОМ

відбувся 22 квітня в Києві біля стін Михайлівського золотоверхого собору. Обране місце проведення суду є символічним, бо саме ця українська православна святиня після більшовицького пограбування та вивезення усіх матеріальних цінностей в Росію була висаджена ними у повітря. Вже у незалежній Україні Храм було відбудовано.

Громадський суд проводили київські міські організації УНП, КУН та УНСО. Навпроти пам'ятника жертвам Голодомору 1933–1932 років організаторами акції на коліна була поставлена мумія червоного вождя Бланка-Леніна, що символізувало його каяття за злодіяння перед Україною. Акція складалася з двох частин.

Перша – звинувачувальна, під час якої комунізму як ідеології, більшовизму як її особливо небезпечній формі та особисто Бланку-Леніну було висунуто звинувачення. Окупація України у період 1917–1922 років, голодомори, репресії та безневинні людські жертви, депортації людей у Сибір, богоборство та нищення українських церков – ось неповний список громадських звинувачень, що лунали в цей холодний дощовий день з Михайлівського майдану.

Друга частина акції являла собою громадське обговорення, під час якого представники зазначених політичних сил та інші бажаючі виступити учасники громадського суду мали нагоду висловитись. Від КУНу слово мали голова Київської міської організації Юрій Шепетюк та заступник голови Володимир Манько.

Прес-служба КМО КУН

СВІТЛО І ТІНЬ

Алла ТОПЧІЙ,
член Національної спілки письменників України

О, СВЯТА ПРОСТОТА,

або І знову про українофільство

Ще наприкінці 1990-х років у журналі "Київ" було опубліковане моє есе "Українофільство: менталітет чи набуте явище?", головним твердженням якого було те, що, на превеликий жаль, у незалежній Україні навіть найпатріотичніші українці не сягнули далі дозованого, офіційного патріотизму, і їм ще далеко до державників, якими в різні часи українського державотворення були Іван Мазепа, Микола Міхновський, Євген Коновалець, Андрій Мельник, Степан Бандера, Олег Ольжич, Олена Теліга та багато інших звитяжців. Хоча з часу написання того матеріалу минуло понад десять років, порушені в ньому питання досить актуальні й нині, більше того – стали ще актуальнішими. Свідченням того є "Звернення до українського народу з нагоди результатів президентських виборів", опубліковане в № 8 (541) газети "Слово Просвіти" і № 8 (5340) "Літературної України", підписане зокрема Дмитром Павличком, Іваном Драчем, Левком Лук'яненком, Ігорем Юхновським, Юрієм Мушкетиком, Богданом Горинем, Павлом Мовчаном. У ньому є такі рядки: "Волею історії Юлія Тимошенко поставлена в епіцентр змагань за долю України і на її плечі лягає тяжка відповідальність протистояти темній антиукраїнській хвилі, що накочується на нашу землю. Захищаючи і підтримуючи Юлію Тимошенко, ми захищаємо і підтримуємо незалежність України, демократичний і європейський характер її розвитку", і далі "...колишній Президент України Віктор Ющенко став глибоким розчаруванням українського народу, підпорядкувавши свою виборчу кампанію боротьбі з Юлією Тимошенко. Саме Віктор Ющенко, закликаючи голосувати "проти всіх", проклав дорогу до влади Вікторові Януковичу та його команді". А далі в тому ж зверненні вміщено пафосні заклики на кшталт "Український народе!.. Час довести промосковській партії олігархів, хто є господарем на українській землі...". І все в такому ж дусі. Тут так і напрошується вигук Яна Гуса " О, свята простота", який зірвався у нього з вуст, коли спостерігав, як бабуся підкинула гіллячку хмизу у вогнище, на якому мали спалити "небезпечного єретика".

Хоч як це парадоксально, але в даному випадку відомі й досвідчені громадські діячі, серед яких є й політичні в'язні, виявилися в ролі тієї неосвіченої чеської середньовічної бабусі, яка, як їй здавалося, робила добру справу, підкидаючи до вогню хмизу, щоб якомога швидше згорів її ворог. Тож і ми, образно кажучи, палимо на невидимому уявному вогні першого українського президента, якому вдалося, скажу це абсолютно без перебільшення, попри всі свої помилки і невдачі, досягнути головного – перетнути межу українофільства і стати на шлях державництва.

Тому антиукраїнські сили і намагалися його отруїти, а коли це не вдалося, стали всіма можливими способами дискредитувати. На мою думку, таким чином і були створені проекти "БЮТ", "Принцеса Майдану", "Воїн світла" і тому подібне у тому ж руслі.

Тож на перший погляд здається досить дивним, що поважні люди (мається на увазі підписанти "Звернення...") цього не розуміють. Але то лише на перший погляд. Насправді ж, попри те, що згадувані вже Д.Павличко, І.Драч, І.Юхновський та ін. є представниками національно-демократичних сил, які напередодні президентських виборів об'єдналися в новостворене угруповання під назвою Українська народна рада, вони ще й, перепрошую, є людьми поважного віку, які прожили свої кращі роки в совєтській державі, і, як кажуть, з молоком матері всмоктали в себе правило – роби те, що "згори" накажуть, або, в крайньому разі, "Так сталося", "волею історії". Ця риса є притаманною типовим українофілам, до яких належать згадувані особи. Справжньому патріотові і на думку не спало б написати: " ...волею історії Юлія Тимошенко поставлена в епіцентр змагань за долю України". Бо справжніх патріотів ніхто нікуди не ставить, вони за покликом свого палкого серця боролися за Україну зі зброєю в руках, гинули за неї на лісоповалах Сибіру, таборах ГУЛАГу тощо.

Закінчення на 5-й стор.

16
4 820102 210017

ЖИТТЄВИЙ ПРОСТІР УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ ЗВУЖЕНО

27 квітня Верховна Рада ратифікувала пакт Медвєдєва – Януковича

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

Силою та фальшем, кулачними боями та сумнівними результатами голосування (голосували також і "мертві душі", це було чітко видно на телеекранах) промосковська більшість у Верховній Раді домоглася свого – зрадницькі харківські угоди були підтримані 236 голосами. Не відвернуло біди навіть новаторство у опозиційній боротьбі – димові завіси та кидання яєць прямо у сесійній залі. Перемогла груба сила та підкуп – традиційні та випробувані століттями важелі впливу Кремля.

КУН напередодні звертався до усіх депутатів ВР із закликом не голосувати за згадані угоди. Але, як бачимо, марно.

Перед Верховною Радою тим часом кипіла революційна стихія. Опозиційні партії та блоки зібрали більше 50 тисяч прихильників, переважно небайдужу до долі України молодь, серед яких не губилися й представники КУН з різних регіонів країни. Пістрявіло від різнобарв'я партійних прапорів. Гостро відчувалась нестача Лідера. Міліція, як годиться, зайняла "нейтральну" позицію та з самого початку розбила колону прихильників опозиції на дві частини. Спроби зім'яти кордони міліції та з'єднатися в єдину колону виявились невдалими.

Чорний день української історії відбувся. Відтепер маємо зовсім іншу Україну. Україну, яка задихатиметься від ядухи, ущулена у вузькому життєвому просторі, який їй залишено купкою політичних спекулянтів. Але Україну, яка з таким становищем не змириться.

Нашарування наслідків негативних процесів, які будуть наростати, зовсім скоро призведуть до українського національного зриву, який і поверне Україні її життєвий простір та поставить остаточну крапку у новітній 20-річній боротьбі українців за власну державу.

ЗВЕРНЕННЯ

Проводу Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів

Дорогі українці!

Два десятиліття ми як могли будували свою Державу. Були помилки, невдачі, дрібні зради окремих громадян, шалений опір "п'ятої колони", хабарництво, корупція. І все-таки ми стали повноцінною державою, яку визнав увесь цивілізований світ. А труднощі... Це наші проблеми. Та й в кого їх немає?

На жаль, останні вибори стали трагічними для України. Обдурений примітивними обіцянками легкого життя, зазомбований імперсько-комуністичними ідеями Схід обрав Президентом України кримінального авторитета. За сім тижнів Янукович показав, що хоче правити Україною незгірш Сталіна, який ігнорував закони і за "найгуманнішої" сталінської Конституції безперебійно працювала страшна машина Смерті, Репресій, Грабунків; віддав українські території: Берестейщину – Білорусі, Західно-Українські землі (Холм, Ярослав, Перемишль) – Польщі, Східно-Українські землі – Росії, а україномовну Кубань насильницьки русифікував; правити Україною доручав таким україножерам, як Каганович, Хрущов, Косіор.

Сьогодні ситуація повторюється: з порушенням Конституції України сформовано Уряд; на відповідальні державні посади призначаються не професіонали, а "свої хлопці"; гуманітарною сферою та освітою керують українофоби Табачник і Семиноженко; закриваються кримінальні справи Боделана і Бакая, соратників нинішніх можновладців; почали навіть не продавати, а віддавати за невідь-що українську територію та державне майно іншим державам.

Цих людей Майдан-2004 нічого не навчив, хоча спершу вони показали свої заячі душі і після нашої перемоги розбіглися, немов блощиці від світла. Люди з кримінальним минулим розуміють тільки силу. Вони напрошуються на новий Майдан, щоб конкретно дістати в морду по-киргизьки.

Український народе!

Українська молодь!

Захистимо Батьківщину від безродних найметів російських спецслужб!

Готуймося до нещадної боротьби!

Слава Україні!

26.04.10

ІДУ НА ВИ!

Академіку, професору, доктору історичних наук, Міністру освіти та науки України Табачнику Д.В.

Пане Табачнику!

Ви у своїх виступах і публікаціях з нацистських позицій та в практичній діяльності глибоко образили, принизили честь і гідність мене, як громадянина України, українця, мою українську родину – діда, бабцю, тата, маму, сестер, дружину, дітей, онуків, всіх українців, всіх громадян України, включаючи і Президента України Януковича, Прем'єр-Міністра Азарова, Віце-прем'єр-міністра Семиноженка, воїнів Красної армії (і мого діда Бойка, який загинув у Берліні) та вояків УПА, які на смерть воювали з нацистами тощо, і відтак всю Українську націю і святу Україну.

У зв'язку з тим, що Президент України – гарант Конституції, Генеральний прокурор України, депутати Верховної Ради, Прем'єр-Міністр України, Голова служби безпеки України не спроможні (або не бажають) захистити мене, українця, та Українську Націю, всіх громадян України від вас – кривдника та вашої нацистської ідеології, я, як аристократ, шляхтич, викликаю вас на дуель за споконвічним українським "звичаєвим правом" (закони України не забороняють дуелі). Моє орійське, руське та шляхетне козацьке походження зобов'язує!

Оскільки я перший вас викликав на дуель, то за мною час, місце, умови дуелі та вид зброї. Дуель відбудеться 9 травня о 10.00 год. біля Ратуші, кам'яного пам'ятника галицькому яйцю у м. Івано-Франківськ, відстань між дуелянтами 1 м. Чекаю вас до 10 год.!

Вибір 9 травня не випадковий – це День Перемоги над нацистами. Кров славних українських воїнів, наших предків стукає у скроню і кличе до перемоги над вами – нацистом.

Образу мене, моєї родини Української Нації та України ви повинні змити своєю ганьбою.

В Україні немає і не повинно бути місця нацистам Леніну, Троцькому, Сталіну, Гітлеру і Табачнику...

Україна понад усе!

З нами Бог і Україна!

СІРЕНКО Г.О.,
академік, професор, доктор технічних наук
колишній голова Секретаріату
Головного проводу КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ГАНЬБА!

НАЦІОНАЛЬНИЙ СОРОМ

Євген СВЕРСТЮК
та тисячі таких самих, як я

У світі прийнято оцінювати перші сто днів нового президента. Ми отримали за перші 50 днів стільки ганьби, наче нас повільно повернули в совдепію і опустили посеред старої калюжі.

Усі ті щаблі, якими Україна так повільно і важко підіймалася до незалежності і пристойної позиції у Європі, раптом стали "непотрібними".

Нині ми, як у поганому сні, побачили реквізит погорілого театру, і, нарешті, маємо угоду з Росією про легалізацію в Україні антиукраїнського плацдарму під назвою "РЧФ" – для практично безперешкодної дискредитації української державності.

Нас заспокоював той оптимізм, що "президенти не зраджують", а висока посада зобов'язує будувати державну споруду на уже закладеному фундаменті.

А тут Віктор Федорович після присяги на вірність українському народові зайняв позицію малоросійського генерал-губернатора, призначеного Кремлем. Схоже, він не зрозумів, що український народ довірив йому керівництво державою у згоді з Конституцією України.

Люди ошелешені, але завтра вони спам'ятаються...

Народ український в принципі позитивно налаштований, і йому важко повірити, що державні діячі з Кремля посилають негативні імпульси к "соседям в чуждые пределы", і, передусім, в Україну, за принципом: "чим гірше вам, тим краще нам", "вы еще приповзете"...

І в це справді важко повірити, бо ж усі розуміють, що живемо на розхитаному кораблі, у хворому, дестабілізованому світі, наші біди, наші хвороби та всілякі недуги повертаються бумерангом, і усяке зло боком вилазить тому, хто посіяв його.

Невже хтось того не розуміє? Адже усе деструктивне XX століття – то суцільні притчі про нерозум!

Мабуть, усі бажали новообраному президентові помічників, які можуть створити позитивний імідж. Він же вибирає собі Семиноженка і Табачника, давно відомих як одіозні постаті, від яких тхне язвою українофобії.

Ненависть до будь-якого народу є симптомом душевної недуги, а що вже казати – до народу, який нас хлібом годує!

Вибір свого шляху у нас давній, український народ традиційно демократичний, орієнтований на християнські цінності. Ми можемо тільки поспівчувати росіянам, яких ведуть в нікуди під імперськими символами, і для тієї фальшивої цілі використовують і православну релігію, і народні багатства.

Якщо новий президент Янукович хоче і нас вести старою дорогою банкрутства, то маємо усі вголос сказати: то шлях погибельний!

Погибельний шлях повернення від незалежності до імперської колонії. Історія не знає зворотного шляху, хоча поля всіяні кістками тих, хто обирав легкий путь нечестивих, зігнорувавши божий дар Свободи...

Росія має свої великі імперські проблеми з упокоренням і поєднанням різних підбитих народів та вір. Україна тих проблем не має, але нам саме звідти накидають ворогування сходу і заходу.

Зовні справді впадає в око порізненість культурна і мовна, що легко згладжується в культурному середовищі. Культура єднає, тоді як політики перед виборами використовують людську темноту і негативні стереотипи свідомості.

Нинішня орієнтація Януковича та його середовища на цінності позавчорашні, на стандарти і норови сталінської доби не може бути зрозумілою в XXI столітті, і загалом вона смішна для українців сучасних.

Вільні розкуті сучасні люди Сходу України, так само як і Заходу, не можуть піти за Януковичем, Семиноженком і Табачником під мугикання гімну СРСР, слів якого соромляться навіть у Кремлі...

То що – "почнемо громадянську війну" сходу і заходу за кремлівським сценарієм? А погодьтеся, табачники працюють на загострення і протистояння, знаючи про духовну непоступливість перед силою...

З давніх-давен відомо, що культурно-відсталі народи ласі на матеріальне. Колонізатори легко вимінювали народні реліквії в обмін на горілку.

В політиці нині це називається обмін національних пріоритетів на знижені ціни на товари. Підписані Януковичем домовленості про продовження панування недоброзичливих гостей ще на чверть століття є класичним зразком договорів імперських конкістадорів з тубільцями. Звичайно, конкістадори можуть потонути десь на зворотному шляху в океані або в морі історії.

Може, їм потрібен той договір як допінг у непевній грі з долею. Але для усього світу – це курйозний документ ганьби і обману.

Чи є в команді Януковича особи, які знають, що таке національний сором? Чи є кому соромитися в нинішньому "подавляющем большинстве"?

Без гідності нема особи. Без самоповаги нема суспільства. Без законів і принципів нема держави.

Найбільша катастрофа для нації – мати керівників, які торгують її нерозмінними багатствами – честю і славою.

Сором – то страшне поняття з біблійних часів – то гірше за поразку. Там, зокрема, обіцяно соромом покрити голови тих, що чинять зло і приниження.

Як відомо, найбільші тертя в житті Януковича були із законом і суддями. В епоху тотальної приватизації він зняв ту проблему, і тепер уже наперед знає, що Конституційний суд у нього не знайде порушень Конституції, а донецький суд навіть скасує нагороди попереднього президента.

Але в Євангелії є ще одна істина: "У місті якомусь був один суддя, який Бога не боявся і людей не соромився" (Лук.18.2.).

Наша історія конкретно назве те місто і напише імена безсоромних суддів на науку нащадкам. І великий наш національний сором упаде на їхні голови...

"Українська правда"

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ВИТОПТУЮЧИ ДОРОГУ В НАПРЯМКУ МОСКВИ...

Останнім часом почастішали зустрічі нових українських зверхників зі своїми кремлівськими візаві, одним із результатів яких стало підписання харківських угод. Що ж, це зрозуміло, з усіма сусідами бажано не сваритися, бо так менше клопотів. (Хоча будемо відвертими: кількарічне ускладнення стосунків між Києвом і Москвою було зумовлене самою природою тодішньої української влади, і хоч би Віктор Ющенко стелився перед Кремлем – він все одно залишався б для російської влади таким собі бандерівцем, петлюрівцем і мазепинцем – ворогом імперії). Отож, можна зрозуміти теперішній офіційний Київ у його прагненнях налагодити нормальні відносини з Росією – адже окремі домовленості, підписані попереднім урядом Тимошенко, – зокрема газові, – є відверто кабальними для України, такими, що знесилюють її економіку, змушуючи принизливо ставати на коліна у жебранні все нових і нових міжнародних кредитів.

Однак недаремно сказано: Москва слезам не верит.

Схиляючи Кремль до якихось поступок, мусимо пам'ятати, що за все в цьому світі треба платити.

І не забувати, що амбітна Москва, на відміну від досі, на жаль, містечкового, заблукалого на роздоріжжях часу і простору, загрузлого у міжусобній гризоті Києва, в своїй політиці керується глобальними геополітичними інтересами. Як там у Поета: "одной рукой он гладил твои волосы, другой топил на море корабли". Сьогодні росіяни домовляються з Пекіном про співпрацю, завтра підписують угоди з Вашингтоном у галузі роззброєння, а післязавтра вже ведуть перемовини з Іраном та Венесуелою про закупівлю зброї, з Індією та Бразилією – про стратегічне партнерство. Москва намагається вибудувати свій геополітичний простір, свою зону впливу, яка виходить далеко за межі колишнього Радянського Союзу. Інша річ – чи вдасться їй це зробити, адже світ динамічно змінюється, зі сходу і півдня грізно насуваються китайський та ісламський фактори, і Росії неминуче доведеться вирішувати, з ким і проти кого дружити: з Заходом проти Сходу, чи навпаки. І даремно надіятися, що якось воно буде, адже боротьба за енергоресурси, яких на планеті стає все менше (а скоро відчутним дефіцитом в окремих регіонах землі, вочевидь, буде і вода, і продовольство), неминуче загостпюватиметься, і надалі породжуючи конфлікти і новітню чуму тероризму.

У цій великій геополітичній драмі двадцять першого століття, пролог до якої закладено на межі двох тисячоліть на Балканах, в Ірані та Афганістані, наш північно-східний сусіда будь-що намагатиметься вціліти і зберегти свій вплив. У тому числі, насамперед, ціною тих сусідніх держав, які відверто нехтують загрозами і випробуваннями часу, ховаючи голови в пісок, подібно нерозумному страусу.

Йдеться, звісно ж, насамперед про нас, про наші інтереси, про наші спроможності як держави, на які невсипущим оком позирає загребуща Москва. Надто вже ласий шматок території. Надто вже вигідне розташування на межі трьох цивілізацій. Надто вже кволо і безпомічно стверджуємо своє право як держава бути рівними серед рівних у світовому товаристві.

Відтак, торгуючись з Кремлем з тих чи інших питань, не забуваймо про досвід тих, хто вже добряче обпікся від надмірного зближення з Москвою, а тепер дме й на холодну воду, коли йдеться про дружбу з російським ведмедем. Маю на увазі тих таки білорусів, союзна держава яких з Росією, нібито проголошена більше десяти років тому, тріщить по швах, навіть до ладу не зіп'явшись на ноги.

Отож, витоптуючи дорогу в напрямку Москви і сподіваючись на розумний прагматизм Кремля, нашим теперішнім зверхникам варто не забувати, що мають справу з вишколеною і підступною азійсько-візантійською політикою, переграти яку, сидячи на хуторі і запопадливо заглядаючи чужинцям в очі, неможливо. Лише змінивши принизливий статус об'єкта чужого впливу і ставши впливовим суб'єктом світової політики, ми, українці, зможемо гідно заявити світові: ми є, і ми самі вирішуємо, як нам жити на цьому світі.

ДЗВОНИ ЧОРНОБИЛЯ

Вже в двадцять четвертий раз Україна і світ згадують планетарну чорнобильську катастрофу, щоб знову про неї забути на цілий рік, а тисячі, мільйони громадян і не лише в Україні будуть і надалі відчувати на собі її важкі наслідки, щодня, щогодини.

Різнокаліберне чиновництво і номенклатурні лжеліквідатори, як і в попередні роки, розповідають байочки про те, як партійні та адміністративні радянські органи на місцях оперативно та вміло організували 1986 року евакуацію населення із зони ураження і фахово ліквідували наслідки аварії.

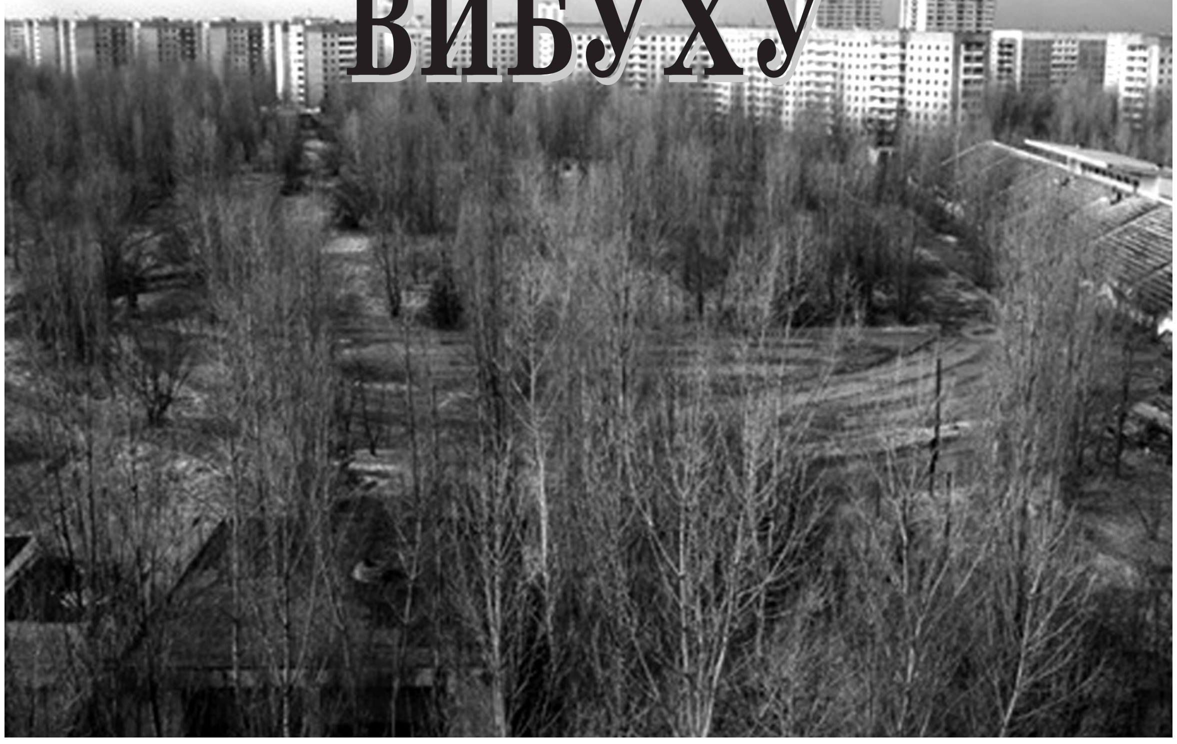
А багато громадян, котрі не розучились аналізувати і думати, знову запитують себе: яким чином і саме які наслідки вдалось ліквідувати, коли до цього часу не встановлено, що ж насправді сталося на ЧАЕС вночі 26 квітня 1986 року. Адже навіть Віктор Ющенко, будучи Президентом, постійно стверджував, що нікому і досі не відомо, що то була за катастрофа, від чого походив той жахливий вибух на четвертому енергоблоці ЧАЕС і які реальні наслідки аварія мала. І так всі 24 роки правда постійно замовчується.

А коли державне керівництво і суспільство не володіють достовірною інформацією про справжні техногенні процеси, що передували вибуху, то і неможливо до кінця встановити його реальні межі, наслідки, а значить, і виробити належну концепцію з їхньої нейтралізації, ліквідації, а головне – захисту людей.

Автор цих рядків – військовий журналіст, підводник-атомник мав стосунок до ядерних зброї і техніки. Тривалий час збирає відомості про чорнобильську аварію. Своїми роздумами з цього приводу і ділиться з читачами.

Юрій ТИМОЩУК

ТАЄМНИЦІ ЧОРНОБИЛЬСЬКОГО ВИБУХУ

Минулого року під час прямого виступу по радіо якогось чиновника слухачі торкнулись чорнобильської теми. Не витримав і я, зателефонував до студії і запитав гостя: чому до цього часу наші високі державні очільники тільки скаржаться, що їм нічого достеменно не відомо про те, що в дійсності сталось на четвертому енергоблоці ЧАЕС, але жоден уряд чомусь не створив спеціальної робочої групи, котра б на ґрунті розсекречених архівних матеріалів, показань конкретних учасників тих жахливих подій достеменно встановила, що саме призвело до аварії, виявивши її масштаб, реальні наслідки і, зокрема, в якому стані перебувають сьогодні залишки зруйнованого енергоблоку. Адже лише на підґрунті наукових достовірних даних з цього приводу можна зробити висновок про те, які небезпеки існують для українського суспільства сьогодні і як їх долати в майбутньому.

Гість радіостудії тоді дипломатично ухилився від повної відповіді, лише натякнув на те, що пошук правди не влаштовує багатьох колишніх і нинішніх державних керманичів.

Такий натяк не є одкровенням для громадян України. Те, що з перших днів аварії від нас наполегливо приховували правду, знає увесь світ. Тоді кому і чому вигідно її замовчувати?

Це питання і спробуємо зробити ключовим у змісті піднятої теми. А відтак для початку дамо аварії політичну оцінку. Бо саме політика тодішнього радянського керівництва і його спецслужб, вірогідно, лежить в основі катастрофи планетарного масштабу і її наслідків. Перед тим, як заглибитись у чорнобильську тему, зроблю екскурс в минуле, яке дотичне до неї.

Автору цих рядків з 1968 до 1970 року довелося після військового училища починати офіцерську службу кореспондентом газети "За Родину" на архіпелазі Нова Земля, що в Північному Льодовитому океані. У той час там, на березі протоки Маточкін Шар, проводились підземні ядерні випробовування в так званій дев'ятій зоні. Технологія така: від підніжжя гори до її центру прокладалася (найкращими шахтарями з уранових рудників, що у Жовтих Водах), стандартна шахта під невеликим кутом спуску, довжиною у півтора кілометри. В ній, у самому кінці, монтувався ядерний заряд, обставлений різноманітними датчиками, від яких на поверхню до спеціальних вимірювальних приладів прокладались кабельні траси. Після повного "пломбування" штольні розчином з цементу марки 600 ядерний заряд підривався.

Маючи кореспондентську перепустку-всюдихід, я безперешкодно, але, звичайно, під пильним наглядом військових кадебістів-особистів, відвідував всі режимні об'єкти, спілкувався з військовими науковцями, котрі проводили ядерні дослідницькі експерименти.

Одного разу поцікавився у них, чого ще ті хочуть досягти, коли ядерні бомби і так являють жахливу руйнівну силу. Вони пояснили, що домагаються, аби в момент зіткнення півзарядів у боєголовці вступило в ядерну реакцію якомога більше збагаченого урану, а не лише їхній поверхневий шар. Стратегічна мета досліджень тоді зводилась до того, щоб при зменшенні маси та ваги ядерної боєголовки збільшити її бойові властивості.

Але для цього, як вони зазначили, потрібно внести технологічні зміни і корекцію в процес роботи ядерних реакторів на енергостанціях. Від військових науковців дізнався, що не всі АЕС видають уран, придатний за рівнем збагачення для виготовлення ядерної зброї.

Ще тоді дослідники зазначали, що діючі реактори вже не задовольняють їхніх вимог зі збагачення бойового урану, оскільки останні ще не володіють необхідним маневром потужності для його виготовлення. Із бесід зробив висновок про те, що військові науковці дотичні не лише до конструювання та розробок ядерних зарядів, але причетні і до експериментів з експлуатації ядерних реакторів, маючи за мету отримати уран заданого рівня збагачення, придатний для виготовлення ядерної зброї нового покоління.

Тут доцільно згадати, що на Новій Землі, тоді, 1969 року, потужний ядерний заряд розколов майже двокілометрову скалу. Радіаційна хмара вирвалась на поверхню і накрила судна, на яких евакуювались учасники випробувань. Коли розвідувальний гвинтокрил заміряв рівень радіації в ній, то стрілки дозиметрів застигли на максимальній позначці 700 мілірентгенів. Скільки було в дійсності, ніхто не знає, бо прилади зашкалили. Причиною викиду стало те, що уран 235 мав більший рівень потужности від закладеного у розрахунки.

Через добу вчинили галас держави скандинавського півострова, бо "наша" радіаційна хмара накрила їхню територію. До того ж, вони зафіксували і підземний поштовх. Але керівництво Ралянського Союзу через заяви ТАРС постійно твердило, що підземний вибух був, а радіоактивного викиду не сталось, що це все "происки капитализма", котрий поставив за мету оббрехати радянських вчених та принизити досягнення СРСР в ядерній енергетиці.

Варто підкреслити, що тематика ядерних наукових досліджень – абсолютно і до дрібниць засекречена, тому без фахівців з КДБ і контррозвідки тут не обходилось. А останні, перш за все, виконували накази своїх начальників, менше всього опікуючись заходами безпеки. Це видно на приклади рукотворної морської катастрофи круїзного лайнера "Адмірал Нахімов", про яку розповім пізніше. Тому не виключено, що, на замовлення виробників ядерної зброї, на ЧАЕС проводилась спільно з ними потрібна технологічна корекція режиму в роботі реактора для отримання бойового урану замовленого рівня збагачення. Така кооперація просто необхідна. До того ж, як тепер стало відомо, сама Чорнобильська АЕС і споруджувалась не стільки для виробництва електроенергії, котрої в даному регіоні і так було вдосталь, як для отримання високозбагачуваного урану для ядерної зброї. Тільки чому біля столиці України?

Перший енергоблок ЧАЕС був запущений 26 вересня 1977 року, наступні – у грудні 1978, 1981 і 1983 років. Загальна сумарна потужність станції у 1986 р. складала 4 млн кВт. По мільйону на кожен блок. Вибухнув четвертий, найновіший, прослуживши менше трьох років.

Відомо, що всі процеси і роботи, пов'язані з ядерною зброєю, ще з часів Берії контролювали кадебісти. Так було і на ЧАЕС. І перше, що було ними зроблено, по гарячих, в повному розумінні цього слова, слідах, після вибуху, то це те, що агенти КДБ відібрали від інженерів і техніків, прямо причетних до експерименту, підписку про нерозголошення державної таємниці під загрозою кримінальної відповідальності. Про це нам розповідала жінка-лікар з ЧАЕС, яка влітку того ж вибухового року, після отримання високої дози радіаційного опромінення, лікувалась у ялтинському військовому санаторії, а в їдальні сиділа за нашим столом.

Вона постійно запевняла нас у тому, що ніхто з працівників ЧАЕС належним чином так і не знає, що то була за аварія і чому вона сталась, тому вони з подивом сприйняли вимогу офіцерів КДБ підписати зобов'язання про нерозголошення державної таємниці. Єдине, що їй було відомо, що один з інженерів, котрий у ту ніч входив до особового складу робочої зміни, зник безслідно. Цей факт у засобах масової інформації не повідомлявся. Отже, він також засекречений. І це зрозуміло, бо коли КДБ втрутилось в аварію на ЧАЕС, то можна із впевненістю стверджувати, що всієї правди про неї ми не дізнаємось ніколи. Так було і під час зіткнення в Чорному морі круїзного лайнера "Адмірал Нахімов" і вантажного судна "Петро Васєв", яке сталося через три місяці після Чорнобиля, в ніч з 31 серпня на 1 вересня 1986 року. Тоді у моряків з групи керівництва обох екіпажів чекісти також відібрали підписки про нерозголошення державної таємниці. Якої саме – знали тільки особи вузького кола. Тут корисно оприлюднити неофіційну версію.

Державна, вірогідно, таємниця тут полягає у тому, що на борту лайнера "Адмірал Нахімов" тоді вирушив у круїз сам начальник Одеського управління КДБ генерал Крикунов з дружиною, дочками і онуком. До того ж обидва судна були прописані до порту Одеса, а отже перебували під пильним оком "орлів" Крикунова. А це вже неабияка залежність.

Обставини тоді складалися так, що у той час один з іноземних портів мав залишити суховантажник "Петро Васєв", взявши курс на Новоросійськ. Дізнавшись про те, що в день його прибуття майже одночасно за круїзним планом мав виходити з цього порту лайнер "Адмірал Нахімов", колишні колеги і підлеглі генерала Крикунова, котрі перебували у цей час за кордоном, вирішили скористатись нагодою і подарунком привітати генерала з днем народження. Через капітана цього судна вони і передали Крикунову дефіцитну у той час відеотехніку.

Зрозуміло, що для забезпечення рандеву без проблем були скореговані маршрут і швидкість руху вантажного судна з таким розрахунком, щоб зустріч суден відбулась у заданій точці відкритого моря, позаяк в порту всі судна, що прибували з-за кордону, за радянських часів піддавалась митному контролю, оглядались і перебували під пильним оком прикордонників. Тому про передачу контрабандної посилки в таких умовах не можна було і думати. До того ж, гебістський нагляд у Новоросійську здійснювали "орли" іншого гебістського генерала.

Закінчення в наступному числі.

СВІТЛО І ТІНЬ

О, СВЯТА ПРОСТОТА,

або І знову про українофільство

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Саме ж поняття "поставлена" чи "поставлено" вже передбачає, що зроблено це з чиєїсь волі. Як приклад, хочу згадати епізод зі своїх шкільних років, що припали на сімдесяті роки минулого століття. Якось на урок суспільствознавства замість нашої вчительки прийшов директор школи. Пам'ятаю, розглядали питання обрання народних депутатів усіх рівнів. Директор досить емоційно і захоплено викладав матеріал. Та ось один із учнів запитав: "А яким чином ми можемо обирати депутатів, якщо ми їх не знаємо". На що Петро Якович (так звали директора школи) відповів досить просто і впевнено: "Ну ось ми Дмитра Гнатюка обирали, я особисто з ним не знайомий, ну співає гарно. Але ж його висунула партія, якій я абсолютно довіряю і всі ми маємо довіряти". З того часу минуло понад три десятиліття, вже скоро відзначатимемо двадцяту річницю з часу проголошення Незалежности України, але, хоч як це прикро, очільники нашої націонал-демократії і досі живуть за принципом того радянського директора: "Я довіряю партії". Як же, учасниця Майдану, так гарно говорить, так закликає любити Україну?! А те, що є незаперечні докази того, що саме уряд Тимошенко довів країну до глибокої економічної й політичної кризи... Саме впертість Тимошенко, яка за будь-яку ціну намагалася стати Президентом, призвела до розвалу помаранчевої коаліції, поразки національно-демократичних сил, ніби проходить повз нас, не помічається як якась дрібниця.

Що, підписанти зазначеного звернення цього не розуміють? На жаль, це "я довіряю" стало невід'ємним додатком радянської людини, хай навіть ця людина всіляко відхрещується від своєї причетности до апологетів комуністичної ідеології, є багатолітнім політичним в'язнем.

На жаль, серед так званих патріотів-українофілів є й такі, що заради того, щоб залишитися при депутатському мандаті, здатні на відверту брехню, запобігання перед своїми патронами аж до повного виставляння себе на посміховисько. Так, у згадуваному вже № 8 "Літературної України" від 4 березня 2010 року вміщено статтю Володимира Яворівського "Що з тобою, Україно?", в якій він звинувачує Віктора Ющенка у ненависті до отупіння до своєї колишньої соратниці Юлії Тимошенко і який "збиває її політичними підніжками з ніг". Яворівський також наводить рядки зі свого відкритого листа Віктору Ющенку, зокрема: "А тут другий капітуляційний крок – бездарна "унія" Ющенка з уже напівзабутим Януковичем... Задля лише кількох голосів для обрання прем'єром "вірного Єханурова"... "Ваша хронічна "юлебоязнь" підштовхнула Мороза до відступництва і створення антиукраїнської більшості". Далі вже Володимир Яворівський нагадує Віктору Ющенку, що нібито "у 2004 році Юля не лише не спокусилася бути Вашим конкурентом на виборах, а й заявила: "Я готова в штабі Ющенка прати білизну, тільки б він переміг". А далі В.Яворівський, як і інші його соратники, картає Ющенка за те, що він агітував під час другого туру виборів голосувати проти всіх і тим самим завадив Ю.Тимошенко стати президентом.

Більшого цинізму і зневаги до виборців годі вигадати. Але про це потім. Спочатку щодо Єханурова. Я особисто знайома з деякими людьми з оточення екс-президента Віктора Ющенка, і всі вони відзначають компетентність Юрія Єханурова як фахівця і як керівника, а також стверджують, що тандем "Ющенко – Єхануров" був створений екс-президентом не за принципами рука руку миє чи – проштовхуй до влади своїх сватів і братів, а з міркувань налагодження чіткої роботи Кабміну, його конструктивної співпраці з президентом. І якби Юлія Тимошенко справді керувалася державними інтересами, а не власними амбіціями, то вона б допомагала працювати уряду й Президенту навіть за умови, що очолює цей уряд не вона. Проте, на жаль, у цьому випадку амбіції взяли гору. І ось маємо. Роки, коли на посаді прем'єр-міністра перебувала Юлія Тимошенко, позначені (за висновком експертів, а не на мою думку) кризою влади, адже, як відомо, Кабмін працював не в повному складі, та економічною кризою, коли державний борг сягнув космічних розмірів. Звичайно, що Юлія Тимошенко звинувачувала в цьому лише Віктора Ющенка. І багато хто їй повірив (про що свідчать результати першого туру виборів Президента). Тому дуже дивним є звинувачення екс-президента в тому, що через те, що він агітував під час другого туру виборів голосувати проти всіх, Ю.Тимошенко не стала президентом. Не потрібно недооцінювати електорат. Тих, хто прийняв рішення голосувати проти всіх за порадою В.Ющенка, було менше одного відсотка. А в основному ж люди прийняли це рішення тому, що попросту зневірилися в завоюваннях Помаранчевої революції.

Думаю, що це добре розуміють і ближні соратники екс-прем'єр-міністра та екс-кандидата на посаду президента, тому й послали брати участь у передачі "Велика політика" з Євгенієм Кисельовим, в якій розглядалось питання подальшої долі Юлії Тимошенко, цапів-відбувайлів – Леоніда Кравчука та Володимира Яворівського. Бо ж тим, хто був безпосередньо при владі, думаю, соромно було б реагувати на конструктивну критику своїх опонентів аргументами типу "Сам дурень". На жаль, саме в такому руслі вели дискусію Л.Кравчук та В.Яворівський.

З усього вищесказаного напрошуються два класичні вічні запитання: "Хто винен?" і "Що робити?". Звичайно, що вони є риторичними. І відповісти на них однозначно неможливо. Може, в когось складеться враження, що я закликаю впадати з однієї крайности в іншу, тобто – пропоную, замість В.Ющенка, звинувачувати у поразці націонал-демократичних сил лише Ю.Тимошенко, всіляко очорнюючи її та виправдовуючи В.Ющенка? В жодному разі. В інтерв'ю на телебаченні лідер НУ-НС В'ячеслав Кириленко висловив, на мій погляд, доволі слушну думку про те, що українські національно-патріотичні й національно-демократичні сили мають об'єднуватися не навколо конкретної особи-лідера чи партії, створеної під того чи іншого лідера, а навколо ідеї. Саме наше бажання жити в справді незалежній Українській державі може згуртувати людей і виховати, виплекати у своєму середовищі справжнього українського лідера, який послуговуватиметься не власними амбіціями, а безкорисливою любов'ю до своєї батьківщини. Але при цьому не слід наслідувати героїв драми-притчі французького письменника-екзистенціаліста Жан-Поль Сартра "Мухи", які закидали камінням людину, що визволила їхнє місто від набридливих комах.

Алла ТОПЧІЙ,
член Національної спілки письменників України

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

"СТВОРІННЯ ТЬМИ, БРИДКЕ, РУДЕ"

Керманичі Москви своє загарбництво, поневолення народів виправдовують тим, що, мовляв, і англійці загарбали Австралію, пів-Америки, і ці території багатократно перевищували територію Англії. При цьому замовчується різниця між московським і англійським колоніалізмом. Англосакси загарбали дикі, нецивілізовані землі, де величезні простори годували невелику кількість тубільців. Через кілька років ті простори вже годували мільйони людей. Англійці перетворили дикі степи в найбагатші країни, як от Північна Америка, Австралія... Європейці в колоніях будували школи, лікарні, шляхи, впроваджували культурне землеробство, промисловість. Європейці створили те, чого не було в тубільців. Навчали їх у європейських школах на вчителів, лікарів, інженерів...

Керманичі Москви у своїх колоніях робили все навпаки. Підступно поневоливши культурнішу Україну, неписьменна, дика Московщина за три століття відкинула Україну на узбіччя світової цивілізації. Москалі воліли зробити з українців подібних до себе дикунів. Інтенсивно закривали школи, забороняли друкувати книжки українською мовою, руйнували промисловість та сільське господарство, закривали вищі навчальні заклади, інтенсивно вирубували ліси в Карпатах та інших регіонах України, від чого тепер паводки на Закарпатті, зсуви ґрунтів у Карпатах. Спустошували надра. Лише Шебелінського родовища природного газу вистачило б Україні на 100 років, а його викачали москалі за 20 років, а тепер з українців шкуру деруть за газ, який продають нам вдвічі дорожче, ніж німцям. Вони принесли в Україну таку "культуру": лайку матом, пиятику, московську белькотню... З цього приводу Сосюра писав: "Той шовінізм рудобородий, створіння тьми, бридке, руде, що від піддячих рід веде".

Не помилився Єпископ Никон, коли кілька століть тому сказав: "Красива, багата, квітуча і поетична Україна прирікається на виродження завдяки Московщині". Основні зусилля Московщини були спрямовані на те, щоб знищити культурні та господарські переваги України, загальмувати її поступ на шляху цивілізації. Наполегливо це робилося й радянською Москвою.

Отже, якби українці були мудрішими і обирали до ВР 80% українців, а не 20, як зараз, та й президента-українця, то така влада подала б позов до Міжнародного суду про стягнення з РФ (спадкоємця СССР) 500 мільярдів доларів на користь України за Геноцид української нації. Чому це наші платники податків виплачують пільги окупантам: Кореї, В'єтнаму, Кампучії, Чехословаччини 1968 р., Угорщини 1956 р. Пільги цим окупантам повинна виплачувати РФ, бо Москва посилала туди поневолювачів, в тому числі й у Афганістан, де українців загинуло найбільше. Але холуї Москви цього ніколи не зроблять.

У 30-х роках минулого століття у вищих навчальних закладах України навчалося: жидів – 56, "рускіх" – 29, українців – 7%. Це була відверта дискримінація українців. А пригадаймо, що іноземці: Лясота, Кларк та інші, які подорожували Україною, свідчать, що у XVII ст. в кожному українському селі були школи. А вже в 1999–1900 р. 85% українців були неграмотними. Водночас іноземці зазначають, що московські аристократи не вміли читати.

Отже, англосакси пустелі перетворювали в квітучі сади, а москалі з цивілізованої, квітучої України зробили пустелю.

Василь СЕНЧИЛО,
шахтар, пенсіонер.
м. Горлівка, Донецької обл.

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ЛЮДИНА ОБОВ'ЯЗКУ І ЧЕСТІ

До 125-ліття від дня народження

У лавах борців за Українську державу проливали кров українці різних земель. Були серед них і бессарабці. Найвідомішим посланцем Бессарабії став полковник Петро Болбочан. Він мав шанс стати українським Бісмарком, здобувачем і об'єднувачем рідних земель, творцем козацької армії, з якою мусили б рахуватися всі держави світу. Невідомо, чи готував себе до цієї ролі Болбочан, чи мріяв про таке, але цього боялись інші – цивільні, негероїчні, заздрісні... Саме вони першими розгледіли в ньому реального кандидата на командувача українського війська, а в разі перемог – і гетьмана Української держави. А цього допустити не хотіли ті, хто вже подумки приміряв на себе тогу верховного вождя. Не гордість переповнювала серця отих неприкаяних "сугубо штатскіх", що в нашому війську є люди, готові взяти на себе відповідальність за визволення Батьківщини, а острах перед ними, навіть страх. Саме у воєначальниках, яких любило військо, цивільні у френчах і бачили чи не найбільшу загрозу для себе особисто, тож і поборювали – звичайно, не у чесному герці, а підступно, підло, "ізподтішка", з переступом моральних норм і законів, які самі й творили.

Нова епоха була готова подарувати нашій нації українського Бісмарка, нового Богдана Хмельницького, засновника Української держави...

Петро Федорович Болбочан народився 5 жовтня 1883 р. в с. Гіждеу Хотинського повіту Бессарабської губернії в національно свідомій сім'ї. Батько його був священиком. Провчившись два роки в Кишинівській духовній семінарії, юний Болбочан різко змінив свою долю, вступивши до Чугуївського піхотного училища.

За час служби в російському війську він опанував різні військові спеціальності – завідувача мобілізаційної частини, полкового ад'ютанта, завідувача школи прапорщиків, командира команди розвідників, кулеметної частини та інші, а під час Світової війни набув неоціненний бойовий досвід. Лише протягом першого року війни він взяв участь у 37 бойових операціях. Був поранений і контужений. За хоробрість на лацкани його френча впали ордени Святого Станіслава 2-го і 3-го ступенів, Святої Анни 2-го і 3-го ступенів.

Після Лютневої революції Петро Болбочан – активний учасник українізації частин російської армії. У січні 1918 р. він взяв участь у придушенні більшовицького повстання у Києві. Хоч і склали зброю під ударами української зброї заколотники, все ж столицю під гарматним натиском Муравйова довелося залишити...

У ніч проти 9 лютого 1918 р. Центральна Рада залишила Київ. По Житомирському шосе на захід тихо просувалися рештки частин київської залоги. "Позаду всіх, прикриваючи відступ, йшов підполковник Болбочан зі своїм відділом".

На постій стали в жидівському містечку Гнатівці, що над річкою Ірпінь. Ситуація була апокаліптична: деморалізоване військо розкладалося.... Але тримали порядок богданівці, гордієнківці, республіканці Болбочана...

На нараді старшин було вирішено відпустити всіх, хто не хоче продовжувати боротьбу, залишити тільки добровольців, зібрати їх під єдине командування в Окремий Запорозький загін. Очолив його генерал російської служби Костянтин Прісовський.

Рішенню підкорилися всі. Лише Симон Петлюра, не бажаючи нікому підпорядковуватися, відмовився включити нечисленний Гайдамацький кіш Слобідської України до Запорозького загону. Петро Болбочан, людина щира і відверта, різко дорікнув Петлюрі, що той через свої "персональні дрібні мотиви став на перешкоді такому об'єднанню". Саме цей епізод заклав передумови подальшої драми. Біографи Болбочана зазначали, що саме у Гнатівці Петлюра затаїв ненависть до Болбочана.

Дивний чоловік Симон Васильович! Та роби, що вмієш: веди бухгалтерію Запорозького загону, пиши про його бойовий шлях, читай лекції з історії України. Ні, якісь бісики штовхали його, людину, яка жодного дня не служила в армії, яка не знала, що таке армійські статути, до керівництва військом. Так війна ж іде, не можна легковажити долею Батьківщини! Ні, мушу керувати, і все! А інакше мілітаризм розпаношиться, потім не зупиниш. Ще регулярну армію створять ці "реакціонери"...

Не могло сподобатися Петлюрі й ухвалене у Гнатівці рішення: "Військо є аполітичне і всякі комітети й комісарі, які дезорганізували і розпалювали до цього часу армію, не повинні мати в ній місця". А як же політичний контроль соціалістичних партій?! Це так і проти Росії почнуть воювати?! Ще гетьмана приведуть на багнетах! Як так можна, щоб генерал Прісовський, нікого не питаючи, одноосібно призначив собі заступника, начальника штабу, командирів куренів і сотень?! Це ж недемократично! А нащо тоді комісари?! Хіба не їх уповноважив уряд допомагати командирам ухвалювати рішення?

Десь отак міг думати Петлюра, людина, кожна клітина тіла якої волала про пацифізм і кликала до мирного цивільного життя. Принаймні такий був тоді рівень мислення "провідників народних мас".

"Дуже не подобалося Урядові, що на чолі війська став "генерал", значить, "реакціонер", – згадував Борис Монкевич. От якби "хвершал" чи бухгалтер, то б інше діло було! А оскільки владу в Запорозькому загоні "захопив реакціонер", значить формація ця "контрреволюційна і шовіністична"! Довіри до такої частини просто не може бути у справжнього демократа. Ви тільки послухайте: 5 лютого в Сарнах 2-й Запорозький курінь Петра Болбочана обеззброїв ешелони збільшовиченого війська, зокрема і 2-ї Фінської дивізії, посадив у вагони, замкнув і відправив бідолашних у Совдепію. Та це ж недемократично! Цеж бузувірщина! Адже серед обеззброєних, напевно, були прості російські робітники і селяни. А вони ж хіба нам вороги?!

Вороги!

І ще які!

5 лютого, у Сарнах, Петро Болбочан отримав наказ відновити українську владу в Житомирі. Одночасно його призначили військовим комендантом Волинської губернії. Почесно? Ні, це був хід з метою відлучити його, успішного командира, від війська.

11 лютого Болбочан наказ сумлінно виконав, більшовиків із Житомира виставив. І оголосив мобілізацію старшин і підстаршин. Це викликало обурення уряду, який повертався з небуття в німецькому обозі. Уряд, який щойно вигнали в шию з Києва муравйовці, виявляється, не хотів мобілізації, бо це ж, бачте, шлях для створення регулярної армії! А хіба ж може бути більше зло? Хіба в демократичній республіці треба військо, та ще й набране з "контрреволюційних елементів"?

Дико!

Попри невдоволення уряду, мобілізація пройшла успішно. Запорозький загін поповнився новими людьми. З інших новобранців було створено відділи для охорони Житомирського повіту і міста. Болбочан виявився першим комендантом з часу революції, який не мітинги організовував, а твердою рукою творив лад і спокійне життя. Авторитет його серед житомирян і війська неухильно зростав. "Популярність полковника Болбочана занепокоїла Вищу Владу... – згадував Борис Монкевич. – Військове Міністерство прислало наказ Болбочанові здати курінь... прапорщикові Мацюкові..."

Що з того, що Мацюк – чоловік нездібний? Головне, що він "справжній демократ", та й контролювати його можна як чоловіка партійного. Тоді, справді, довіру міг викликати лише член урядової партії. Безпартійні ж викликали підозру. Як таких можна допускати до війська? Вони ж не пов'язані партійною дисципліною. Набере ще офіцерів у свою частину...

П.БОЛБОЧАН

Уряд Голубовича вперто, навіть у час війни, протидіяв створенню боєздатного українського війська. Повторювалась ситуація 1917 року, коли центральнорадівські соціалісти поборювали Миколу Міхновського і Павла Скоропадського – людей, навколо яких об'єднувалося українське військо...

Призначення Мацюка стало службовим злочином. У першому ж бою (під Бердичевом) він продемонстрував нездатність до військової справи. Завівши дурними командами курінь у грізну безвихідь, сів в ешелон і втік до Житомира. А вояків залишив помирати під страшним гарматним обстрілом. Від повного розгрому курінь врятувала "шалена відвага" командира батареї Савінського і його гармашів, які, залишившись без підтримки піхоти, під страшним вогнем більшовиків, практично в оточенні, хоробро продовжували бій. Сотник Савінський та козаки його півбатареї потрапили у полон і прийняли мученицьку смерть. Савінському москалі обрубали пальці на руках, зняли з голови скальп, зірвали на руках шкіру.

Довідавшись, що Мацюк ганебно втік із поля бою, Болбочан залишає пост губерніального коменданта Волині та вертається до свого куреня. Завдавши спустошень частинам колишньої 7-ї російської армії на чолі з Ківкідзе, Петро Болбочан звільняє Бердичів. Центральнорадівці змушені були змиритися із самочинним поверненням Болбочана до своєї частини: перемножців не судять. Але злобу "справжні демократи" затаїли...

Болбочан тим часом разом з іншими українськими частинами майже церемоніальним маршем пройшов через Коростень, розбив більшовиків над річкою Ірпінь і вночі 2 березня (за новим стилем) 1918 р. увійшов до Святошина, київської околиці.

"О 10 годині ранку, з великим синьо-жовтим прапором, добре одягнуті, з палаючими очима, з високо піднесеними головами, входили запоріжці стрункими рядами в золотоверхий Київ, після місячної розлуки з ним... – розповідав Борис Монкевич. – З величезним ентузіазмом зустрі-чало їх населення Києва. Люди плакали..." Вони сподівалися, що влада, навчена гірким досвідом, почне налагоджувати життя, зруйноване Муравйовим.

Та не так сталося, як гадалося.

Непорозуміння почалися в перший же день. З балкону Міської Думи, удекорованого двома великими червоними прапорами і малим українським прапорцем, військо від імені киян вітав член Центральної Ради жид Рафес, чоловік крайньо лівих і антиукраїнських поглядів.

"Це зробило на запоріжцях гнітюче враження і в декого показалися на очах сльози, – писав Борис Монкевич. – В рядах розпочався крик, щоб скинули червоні прапори – емблему ворога. Зчинилася велика колотнеча, ряди захиталися. Полковник Болбочан, який прибув на місце цього випадку і встановив лад у частинах, післав сказати в Думу, щоб зняли червоні прапори і залишили тільки жовто-блакитний, а від Рафеса зажадав пояснення, що мають значити ці червоні прапори. В Думі якраз йшло засідання і Рафес від імені всіх членів Думи відмовився дати пояснення на вимогу Болбочана. Натомість перед юрбою народу вони почали кричати, що Болбочан – реакціонер, закликали "народ" захищати їх перед самоволею військових. Бажаючи уникнути скандалу в перший день вступу до Києва, запоріжці рушили далі...

На другий день 1-ша сотня 2-го Запорозького куреня під командою Зелінського йшла зміняти варту коло мосту. Проходячи біля Думи, побачив сотн. Зелінський, що червоні прапори, як висіли, так і висять. Із трьома старшинами зайшов він в Думу і запропонував скинути червоні прапори, а коли правління знову відмовилось, сам зірвав прапори, пошматував і кинув у залу засідань. Цей інцидент викликав цілу бурю. Якась партія внесла запит у Центральну Раду й вимагала віддання під суд винних старшин. Кричали, що це нечувана зневага емблеми революції, вимагали вислати з Києва цю реакційну частину, як загрозу революції. Преса так само заговорила.

Військове Міністерство зажадало від Болбочана вияснення справи і віддання судові винних. Для Запоріжців було це громом з ясного неба. Але Болбочан відмовився виконати цей наказ і заявив, що він цілком поділяє погляди своїх підлеглих і не бачить в їх вчинку нічого поганого.

Тоді на Запоріжців почали робити натиск з іншого боку. Одежі і грошей для укомплектування нових добровольців не давали. В наборі добровольців перешкоджали і з дня на день збиралися випхнути з Києва... Охорону міста Уряд доручив російській організації, яка складалася з офіцерів, що тут залишилися... Вона... забороняла відкривати (запорожцям) бюра для прийому добровольців, покликаючись на накази Уряду. Висміювали як Український Уряд... так і саму українську ідею... Запідозрюючи в неблагонадійності ген. Прісовського, Військове Міністерство... запропонувало йому бути губерніяльним комендантом Київщини, а Запоріжський загін здати тому, кого призначить уряд".

Отака була правда життя!

Історичний клуб "Холодний Яр"
Газета "НЕЗБОРИМА НАЦІЯ"
в Інтернеті – http: // nezboryma – naciya. org.ua

Дніпропетровська обласна організація
Конгресу Українських Націоналістів

Закінчення в наступному числі.

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ТО ЩО ТАКИ "НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ"?

Відповідь на статтю В.Ягенського "Ковбаса і національна ідея" (НіД № 9/2010)

Степан СЕМЕНЮК

Добре, що на сторінках НіД публікуються дискусійні статті на важливі питання нашого буття. Треба однак пам'ятати, що такі розмови повинні привести до одного знаменника у вирішенні питання. Тож хочу висловити свою думку.

Що таке "ідея"? Це думка, замір, мисль, яку хочемо втілити в життя, слово, яке треба перетворити в тіло живе і дієве. Національна ідея – це сукупність життя і розвитку народу і його держави. Вона охоплює все буття нації – духовно-моральне і соціально-економічне. Але щоб так сталося, треба ІДЕЮ втілити в життя, інакше вона лишиться тільки мислю, абстрактним поняттям. Слово мусить стати живим Тілом!

Павло Грабовський 1903 року писав: *"Націоналізм – конечна умова поступу вселюдського..."*, а відомо, що поступ, будь-який, не буває без чину, без дії. Тому, для прикладу, офіціозом ОУН був журнал "Ідея і Чин". Це не було лише гасло, вони справді свою ідею, національну ідею, перетворювали в Чин. Тому їхня перша заповідь була: *"Здобудеш Українську державу, або згинеш в боротьбі за неї"* і кінчалась: *"Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української держави"*. І хоч тут нема мови про національну ідею, але то і є власне національна ідея. Національна ідея має дві складові: культурну і соціальну, чи, якщо хочете – духовно-моральну і соціально-економічну. Нехтування останньої вже приводило не раз до оплакуваних наслідків. І називати це "наповненим коритом" чи порівнювати до совєтських часів – то нерозуміння національної ідеї. Розуміли це добре націоналісти і вже на Першому Конгресі мали свою політичну програму устрою держави і розв'язку економічного питання. Держава тому і потрібна, щоб створити народові (нації) умови для гідного життя, життя вільного і культурного. Святая святих національної ідеї для поневолених народів (а ми ще досі поневолені політично, економічно і культурно) є здобуття і побудова власної суверенної держави, яка має створити умови для розвитку нормального життя народу. Тому кожна держава і кожна політична партія (КУН також є політичною партією) має (повинна мати!) свою програму стратегічного господарчого розвитку, тобто – створення національної економіки.

Національна економіка має запевнити існування і розвиток всіх інших царин національно-державного життя народу, починаючи від дитячих садочків і кінчаючи власним національним військом і міжнародними стосунками. Так вже є на нашій планеті Земля.

Кожну думку, висловлену в добрій вірі і намірі, – сподіваюсь, що герой України такі мав наміри, – для вирішення цієї проблеми належить цінувати, а не забороняти і засуджувати, бо то не він блукає поза хмарами, а його опонент. Треба дискутувати, розмовляти, старатись знаходити консенсус, але під кутом пошуку максимально вигідних і корисних вирішень. Йдеться чейже про долю Української держави. Вчімося думати українськими державними категоріями.

Зрозуміло, національної ідеї не можна побачити ані почути, її треба творити щоденною працею. Не дивно, що хтось, побувши в західних країнах, не *побачив чи не почув* національної ідеї. З одної сторони вона є в них самих, в їхньому житті, а з другої – вона переросла в деяких краях в імперську ідею – в завойовництво. Пригадаймо хоч історію Німеччини з її спробами бути Римською імперією німецького народу, за що вела віками змагання. ФРН і сьогодні продовжує це змагання, тільки в інших умовах й іншими методами, з врахуванням досвіду Другої світової війни. Її національна ідея в тому, що її економіка найсильніша в Європі, хоч опирається на експорт. В Німеччині участь іноземного фінансово-банкового капіталу сягає... 8–15%, країна є основним філаром ЄС і домагається (поки безуспішно), щоб німецька мова стала офіційною мовою ЄС. (А ми не пам'ятаємо навіть, що українська мова є робочою мовою ООН). Проїжджаючи Німеччину, через шибку вагона всього цього не можна побачити ані почути. Але воно все там є і діє*.

Наш "старший брат" має подібну ситуацію, від віків топчеться по дорозі до "третього Риму" шляхом завойовництва чужих країн, має сьогодні т.зв. "національні програми" для кожної сфери життя і щоденно пропагує їх всіма засобами, і одночасно глаголить, що РФ є багатонаціональною країною, в якій неросійські народи не мають права користуватись навіть власним алфавітом (таке рішення виніс Верховний Суд РФ).

В різних країнах по різному реалізуються національні політичні програми, не називаючи їх національними ідеями (це зумовлене наслідками Другої світової війни), хоч саме поняття (термін, слово) нація постало на Заході. У всіх західних державах основою політичної концепції державотворення є націоналізм. Це видно і в ЄС, де кожна держава, незалежно від того, які політичні опції її депутати там представляють, боронить свої інтереси. В тому числі й економічні.

А що аморального у вислові *"Треба зміцнювати державу, бо від цього залежить ставлення громадян до неї"?* Адже йдеться про Ураїнську державу, а не про окупаційну владу, якою був СРСР. Тож порівнювати чи відносити цей вислів космонавта в будь-якому вимірі до Голодомору в Україні, делікатно кажучи, є не на місці. З такого підходу до проблеми можна зробити висновок, що нам Українська держава не потрібна.

На першій сторінці "Нації і держави" є клич з Декалогу ОУН, який зобов'язує до змагання за **поширення сили, багатства і величі** Української держави. Йдучи дорогою автора монологу, редакція повинна змінити цей заклик, але то і є суттю національної ідеї. Моральна площина є складовою національної ідеї. Державу треба не лише зміцнювати, а також змінювати управління нею. Час вимагає робити коректи в державотворенні і управлінні нею. Треба робити її справді демократичною, а передовсім справді **Суверенною Українською** державою. Пригадую, як напередодні дев'ятого ВЗ ОУН 1966 року націоналісти прийняли і розповсюдили в Києві гасло: "Від держави Україна до Української Держави" і розвісили його на Хрещатику. І однієї ночі "хтось" всі кличі понищив. Чи автор розуміє, чому той "хтось" це вчинив? Може вони, ті "хтось", боронили людську мораль?

І накінець, Л.Каденюк отримав звання Героя України не за монолог, а за тяжку працю науковця космонавта, першого українського космонавта**. Друге: на Волині є з кого брати приклад як розуміти і здійснювати національну ідею, бо Волинь зродила Мостовичів, Затовканюків, Гарасименків, Робітницьких і тисячі воїв за Українську державу.

За потоптану честь
України,
За поганьблену землю свою
Ми йдемо, щоб підняти
з руїни
Українську державу нову...

м.Луцьк

----

* В Німеччині проживає три і півмільйона турків, які не мають німецького громадянства, і два і півмільйона поляків, які не визнаються національною меншиною. Причина? Перші заробітчани, гості; другі – емігранти-заробітчани.

А заглянімо до 116-го параграфу конституції НФР.

** Першим українським космонавтом був П.Попович, але першим космонавтом України є Л.Каденюк.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

І ЗА ВИЗНАННЯМ, І ЗА ВИЗНАЧЕННЯМ

Микола БІЛИЙ, політолог

У людському світі є не докінчені в формальній площині справи, які є логічно-очевидними. Вина за таку недокінченість лежить і на такій солідній міжнародній організації, як ООН.

Про що йдеться? Про інститут визнання будь-якої суверенної держави іншими державами світу. Пояснимо далі суть проблеми на прикладі визнання державами світу суверенної держави Україна після визволення її де-юре з-під московсько-імперського поневолення в 1991 р.

Суверенітет – це незалежність і самостійність держави в її внутрішніх і зовнішніх справах. Форми визнання суверенної держави з застереженням типу: "визнаємо цю державу в силу таких-то обставин, але вважаємо, що частина її території є не її, а нашою власністю", певно, не існує, бо таке визнання суперечило б здоровому глузду.

Коли визнання суверенної України після 24 серпня 1991 р., наприклад, Польщею і метрополією московської імперії – Московією (формально – РФ), як і іншими державами, відбулося, то це і за визнанням, і за визначенням (дефініцією) суверенної України означає, що, наприклад, і Польща, і Московія визнають землі в межах українських кордонів – українськими.

З цього однозначно витікає, що будь-які бойові (і будь-які інші у знак протесту) дії українських патріотів на своїй землі проти поляків або москвинів у добу окупації ними українських земель є національно-визвольною боротьбою, тобто справою святою і героїчною. Так було, є і повинно бути завжди у всіх народів. І доба такої національно-визвольної боротьби вписується кожним народом в свою історію як доба національної мужности, слави і гідности. На прикладах такої боротьби виховуються нові і нові покоління нації, чим закладаються підвалини її незнищенности та державности.

З цього витікає також, що право визнаної суверенної держави (по визнанню і за визначенням!) визначати і вшановувати своїх героїв (всіх часів своєї історії) є абсолютним суверенним правом, внутрішньою справою цієї держави. І будь-які політичні амбіції держав-колишніх окупантів земель цієї держави, протести проти її внутрішніх політичних чинів та зовнішньої політики в рамках міжнародного права мають вважатися порушенням цього міжнародного права та зачіпкою для порушення міжнародного спокою і миру.

Сутність, викладена в попередніх двох абзацах, повинна бути визначеною відповідним Рішенням ООН та проведена інструментарієм міжнародної Конвенції в обов'язкові правові норми процесу (інституту) визнання суверенних держав іншими суверенними державами та ООН.

Українське МЗС має докласти усих зусиль, а вони будуть підтримані всіма народами доброї волі, щоб викладена вище пропозиція була реалізована.

Не чекати ж кари Божої за окупантсько-імперські амбіції, хоча й така може бути.

КУЛЬТУРА

УКРАЇНСЬКИЙ "ЕНЕЙ" У МОСКВІ

Юрій БЕЗКРОВНИЙ

У Національному культурному центрі України в Москві відбулася презентація Музично-драматичного українського театру-антрепризи "Еней". Було представлено літературно-музичну композицію "Дівчина з легенди!" за поетичним твором Ліни Костенко "Маруся Чурай", яка є першою виставою Театру в творчій співпраці з Українською народною хоровою капелою Москви під керівництвом заслуженого працівника культури України та Росії Вікторії Скопенко. Вистава присвячена 80-річчю Ліни Костенко.

Силами української громади Москви в квітні 2009 року було створено Музично-драматичний український театр-антрепризу "Еней" – із цією ініціативою виступило творче подружжя Миколи Решетняка і Лариси Білан, які є солістами Великого театру Росії й активно співпрацюють із Національним культурним центром України в Москві. Ця ідея знайшла підтримку в керівництва Регіональної громадської організації "Українці Москви" та Об'єднання українців Росії.

Новостворений театр узяв активну участь у роботі оргкомітету з підготовки програми Фестивалю української культури "Сорочинський ярмарок у Москві" і здобув призові місця на фестивалі у вересні 2009 року.

Протягом майже року своє діяльності силами молодого колективу було здійснено такі проекти, як "Вечорниці на Полтавщині", вечір пам'яти Соломії Крушельницької, концерт пам'яти народного артиста України Романа Гмирі тощо. І всі ці заходи викликали велику зацікавленість у шанувальників українського слова та пісні. Самі лише "Вечорниці", організовані Ларисою Білан із щирою любов'ю до традицій рідної Полтавщини, зібрали не тільки місцеве українство, а й численних москвичів.

Ідея створення вистави за поемою Ліни Костенко "Маруся Чурай" виникла не випадково, адже саме твором такого глибинного й високодуховного змісту, на думку заступника директора Бібліотеки української літератури Москви, поета Віталія Крикуненка та Лариси Білан, і варто розпочинати історію українського театру в Москві. Задум полягав у тому, щоби російський глядач зміг побачити не тільки долю легендарної української поетки й співачки, а відкрив би для себе філософію буття української людини в минувшині й сьогоденні, її вірування й сподівання.

Однією з важливих особливостей цієї композиції стала її насиченість українською музикою, народними піснями й традиціями. Ці ідеї знайшли своє втілення завдяки зусиллям режисера вистави й художнього керівника театру-антрепризи "Еней" Миколи Решетняка та кінорежисера Віри Федорченко як консультанта.

Чільне місце у постановці "Дівчини з легенди" належить Українській народній хоровій капелі Москви (головний хормейстер – Вікторія Скопенко). Цей творчий колектив, заснований 1992 року, займається популяризацією української пісенної культури в Росії та за кордоном. Згадати хоча б Українські музичні салони, які щомісяця збирають у Національному культурному центрі України в Москві численних шанувальників української пісні. Зусиллями В.Скопенко та В.Федорченко проводяться Всеросійський фестиваль-конкурс українських хорових колективів і ансамблів ім. О.Кошиця, Всеросійський фестиваль "Сорочинський ярмарок у Москві" тощо.

Під час прем'єри "Дівчини з легенди" капела виконала пісні "Тихо над річкою", "Грицю, Грицю, до роботи", "В кінці греблі шумлять верби", "Засвіт встали козаченьки", "Ой, лопнув обруч", "Ой, там, на горі" та інші – більшість із них звучали вперше.

У ролі Марусі Чурай – солістка капели й переможниця минулорічного "Сорочинського ярмарку в Москві" в номінації "народний спів" Ірина Лукшина-Юрчевська, яка блискуче виконала свою роль і заспівала кілька українських народних пісень.

Ідейний натхненник і людина, без якої український театр, певно, ще тривалий час залишався б лише в проектах, Лариса Білан цього вечора не співала – вона читала уривки з поеми, озвучивши Ліну Костенко. Ті, хто часто ходить до Культурного центру України, добре знають її прекрасний голос, а ще люблять Ларису за надзвичайну харизматичність і доброзичливість.

Певно, для багатьох "Дівчина з легенди" стала несподіванкою – постановка вийшла настільки щирою і динамічною, що глядачі були у захваті й вітали акторів стоячи.

Театр привітав генеральний директор Національного культурного центру, доктор історичних наук, лавреат Національної премії України імені Тараса Шевченка В.Мельниченко, який висловив переконання, що ця подія стала "народженням українського театру в Москві". Він побажав Л.Білан та М.Решетняку натхнення, нових хороших постановок і продовження співпраці з Культурним центром України.

Із прем'єрою театр привітало також керівництво ОУР, українських земляцтв Москви та інших організацій.

Говорячи про заснування нового українського театрального колективу в Москві, який робить свої перші кроки, варто навести кілька історичних фактів з історії російського театру. Хоч як це дивно нині звучить, але він має українські корені. Ще в XVII ст. випускник Киево-Могилянської академії Симеон Полоцький, який був засновником першої вищої школи в Москві – Слов'яно-греко-латинської академії, – написав дві п'єси для першого московського театру. Із 1678 року теорію шкільної драми в цій академії викладали українці. Великий уплив на становлення й розвиток російського театру справили твори Данила Туптала, Теофана Прокоповича, Стефана Яворського та інших видатних українців.

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

ЧИН І ЧЕСТЬ

ЗДОЛАЄМО МОРДОР!

Гадаю, що усі українці мали можливість переглянути культову кінотрилогію новозеландського режисера Пітера Джексона "Володар перснів" ("The lord of the rings"). Суть її полягає у протистоянні сил життя, добра та світла силам смерти, зла та мороку. Потворні істоти намагалися здобути перстень всевладдя, щоб оволодіти благодатним краєм Середзем'ям та порабувати його тубільців. У останній частині трилогії об'єднане воїнство світла, кероване жагою волі, перемагає, знищуючи перстень та руйнуючи осідок мороку – зловісний Мордор. У Середзем'я назавжди приходить омріяна свобода!

Аплодуючи геніальності творців культової кінотрилогії, роблю висновок щодо головного месиджу, який несе у собі фільм – свобода є найвищою цінністю, але за неї потрібно боротись. Щиро радію за переможців – міфологічних людей, гобітів, ельфів та гномів, які, не бажаючи колінкувати свій вік у рабстві, разом спромоглися завдати нищівної поразки загарбникам – кровожерливим оркам. Перемога була здобута завдяки концентрованій волі, колосальним зусиллям, мудрості та мужності провідників. Особисто у мене у процесі перегляду фільму виникли певні асоціації...

Благодатний край Україна. Мешканці краю – не міфологічні, а реальні люди, українці, стоять на межі повної втрати свободи. Новітні орки у людському обличчі з країни під назвою Азіопа тиснуть щосильніш. Вони чудово розуміють, що сьогодні, на відміну від часів їхніх прапращурів, яскраво змальованих Пітером Джексоном, захопити країну та порабувати її тубільців можливо і за власної фізичної відсутності, зокрема за допомогою психотехнологій навіювання, суспільного зараження та суспільного настрою, за допомогою орд шпигунів, які як ті спірохети проникають у всі сфери суспільного життя, розкладаючи його зсередини. Проте остаточна їхня мета є традиційно незмінною – в той чи інший спосіб фізично увійти та розташуватись в чужій країні, "завітати" в домівку до кожного тубільця.

Українці тим часом геть втратили пильність. Зневірившись у власних можливостях та силах, замкнулись у собі, кожен у своїх справах, у своїх приватних проблемах, у своєму городі. Своєю телячою яловістю, ницістю, хворобливою хлібосольністю та безшабашною безпосередністю, що подекуди межує з тупістю, піднесенням до небес усього чужинського, натомість нехтуванням свого, рідного немов запрошують загарбників – прийдіть та візьміть нас.

І посадивши за допомогою брехні та підкупу на український трон власного васала, новітній Саурон з-за цегляних стін Мордору кине клич. І вражий чобіт орків ступить на нашу землю, зломить та розтопче нашу червону калину. Двоголова хижа птаха, схожа на назгула, висолопивши язика затьмарить сонце, і настане морок. І підніме за перемогу келих біснуватий Саурон. І гулятиме, упиватиметься Мордор, розташований не на пісках та каміннях, як у Джексона, а на мокві та болотах землі залешанської, країни Азіопи. Проте, зарано.

Бо незабаром з'явиться наш, український Гендальф, наш світлий чаклун. І осяє світлом українську землю. І прозріють від його праведного слова засліплені чужинським мороком українці, збагнуть, що втратили головне – власну свободу, власну державу. І піднімуться українці, зібравши волю воєдино. І зійдуться у бою з чужинцями. І кинуться втікати ненависні загарбники разом зі своїм васалом та його челяддю прямісінько у Азіопу до рідних смердючих боліт. І впаде осідок останнього у світі зла – трикольорово-двоголовий Мордор...

Даруйте за патетику, але такі вже виникали асоціації під час перегляду "Володаря перснів". А у вас? Цей фільм вчить нас не коритися долі, а творити її власними руками. Він вчить оберігати свободу, бути готовими постати на її захист. Фільм доводить, що кожному народу конче необхідно мати власних мужніх, мудрих та праведних провідників, які, не шкодуючи своїх життів, поведуть народ за свободу. Лише такі провідники можуть називатись елітою.

"Свобода – як те сонце, його не помічаєш, коли воно світить", – казав один відомий українець. І дійсно, ми зовсім не звертаємо увагу на фундаментальні речі, які в нас поки що є – свобода та незалежність. Невже потрібно їх втратити, щоб потім з жахом збагнути, що ми втратили? В рабстві ніколи не буде щастя навіть за пристойної платні та дешевого їдла. Думаймо, панове!

Вихід наступного числа газети передбачено 11 травня.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9